

למען
הענין
הוא

ויש מי שאומר (ה) שאין להקל להם: ב' יריבוי הסעודות שמרבים בהם הם סעודות הרשות
(ו) שלא קבעום למשתה ושכחה: הגב ר"ל שיש קלמ מלוג ברעו (ג) הסעודות משום (ד) דנלויה
(ז) עונת המזנה (מהר"א מפלאג) + יוהגין לומר (ח) זמירות ונחמיה נסעודות סמרכס נהס
(ט) ולו הו סעודת מלוג (מנהגים) י"ל שיש ללול נחמיה לפי סהגס נעשה כמג (י) סהלכלה
יבדית אח הארוב (כל כי ידוק) ב' און מספידין בהם אלא להכנס בסעוד: הגב (יא) יאון ממעטן
יוס שמח בו אג או אס ומענית הלום כמחכה על ס' חקמיה סעף ד' לעטן לזק הדן (יב) ע"ע
כעלמס ד"ה ס' ה"כ נהגה וע"ל סומן מדס"ג:

הענין הוא שבת, דף כ"ב

בהלך ההודאה יש כאן שני חלקים שהם מתיחסים אל אלו
הימים הטובים. הצד הטוב שישאר לעד לישראל דוקא ע"י
פגישת זה המכשיר העצום, החזק הגדול של אמתת האמונה
כשיוצאת אל הפועל דוקא כמה שכל הדיעות הרעות יוצאות
לאור והן מתפשטות באד, עד שרבים ובהלך משאתן יודמו שהן
בוזעות את אמונת ישראל. וכאשר למרות כל אלה קמנו
ונתעודד, ודבר אלהינו יקום לעולם, הרי דגלם של ישראל
וקרנם מתרומם, גם אותם הקנינים שהם טובים לשמש את האור
האמיתי של התורה, שנלקחו כאוצר הפגישה היונית, מאותן
הדיעות דקריבין לארחא דמהימנותא, שנצרפו ונטהרו כאש דת
של תורת אמת, להסיר מהן כל סיגיהן ונדיליהן, זאת היא טובה
עליונה שמאת ד' היתה זאת להכין הכל להטיב באחרית, ע"י
ראו-לקבע הלה. והודאה היא על ההצלה הזמנית מהחרבן שהיה
צפוי על ישראל מידי רשע של היונים, לולא ד' שהיה לנו אמנם
ראויה היתה המטרה של קביעות אלו הימים טובים לקובעם ג"כ
במשתה ושמחה, אבל כדן שלא יטעה הטועה, כי חמדת החיים
ותענוגי כשרים שהצטיינו בהם היונים, זהו הרכוש שהוא ראוי
להכנס בגבול ישראל מפגישה זאת, ובל יאמרו הנפתים אחר
חומריותם, כי לזה ישמש המשתה והשמחה כאלו הימים, ע"כ
מפאת [3] ההלל שמורה על ההכרה בחסד ד' וטיבו על המחשבות
הטובות אשר חושב על עמו ונחלתו, כי אותם הכחות עצמם
הרוחניים של יון, שהתנשאו לקעקע ביצתן של ישראל, הם
עצמם יהפכו לסניגורים ולאמצעיים המראים יותר בגלוי לכל
העמים הודה והדרה של תורת ישראל, וכבוד שם ד' אלהי
ישראל, אין נאה לערב עמו מושתה גשמי וחומרית. כי הסניגוריא
וההיפוך לטובה של פגישה זו, אין כוצאה בארחות החיים
ההוללים של היונים, שמהם הרחיקונו חכמינו ו"ל רועי האמת
ככל מיני הרחקה, כ"א יש יחש לדברים רוחניים של הרגשות
שבלב, שיש בהם כבוד ותועלת. אמנם מצד חלק ההודאה, על
סוכתן של ישראל ההוית, ראוי הוא לשתף ג"כ שמחה חומרית,

לשא כוס ישועות ולקרא בשם ד' על חסדו ואמתו אשר הגדיל
לעשות. ובאמת נקבעה השמחה בימי חנוכה בצורה סעיפית,
להורות שאינה ראויה להתפשט על כל היסוד של שמחת אלו
הימים, להגן מפני הטועים להשריש רוחה של יון החומרית בכרם
ישראל, שהם עודם שרשים פורים לענה, שלא הושרשו לגמרי
עד עת קץ. אמנם יסוד התכליתי של ימי קודש אלו, להכיר את
הערך הנשגב של הנהגת אדון כל ית, איך מהמון הדברים
המתנשאים להשחית ולבלע כל קודש הכין רטיה למכה, עד
שמלאך רע בע"כ יענה אמן. וכאשר אירע ליעקב עם שרו של
עשו, שלא נפטר ממנו בעצם התאבקותו עמו עד אשר כרך אותו
שם. ומזאת התכונה נצמחת ג"כ התשועה ההוית, שהיא פרסית
לערך התשועה הרוחנית הגדולה ההולכת ומתפשטת להפוך את
החשך לאור, ועל שניהם יחד נקבעו הימים טובים הללו, בהלל
גם בהודאה.

יג. לשנה אחרת קבעום ועשאום ימים טובים. זאת
ההתפשטות הרוחנית שבמשכה מהוך ההתפשטות הבדנית של
יון, שהטילה ארס בדיעותיהם של הרבה נכשלים מישראל, היה
מקום לדון אותה כמאורע של תקופה רחוקה ומקריית. אמנם
כאמת אותה הפעולה הרעה חדרה ללבבות רבים, ובתן החיצוני
שלה משכה לבבות רבים, עד שהמצב הרוחני של ישראל הרי
עלול ג"כ כתמידות להיות נפגע מכה היונית, שהתפשט על
דיעות רבות שהן שרשים גדולים בתורה, ומסתעפות למעשים
רבים בדרכי הדת והחיים. אלא שאותו סך השמן החתום,
שכמאורע הנס, שהוא רומז ג"כ על השורש היותר פנימי
שבאמונה, החזק ואמץ כעומק נפשותיהן של ישראל, שמים
רבים לא יוכלו לבנות את האהבה, והוא עתיד לשלח אורו על
כל הכחות המחפשים להחיותם, להחיות את המעשים בפועל
ואת הדיעות התוריות המתחיסות להם, ע"כ בעבור שנה, ראו
שהשמירה הזאת שמיד ד' היא על ישראל, מכה האוצר הפנימי
של שמן משחת קדש של יסוד האמונה, דבר זה ראוי לקבע
לדורות, כי עוד לא אפסה המלחמה של התנשאות התגברות
הרוח היוני, ושלעולם צריך כח השמן הפנימי, שבו אין מגע
זרים שולט, להיות כגון, ע"כ קבעום. אף גם זאת השקיפה, כי
לא רק את הרע נקבל, מפגישה זו של רוח יון החודר במשכנות
יעקב, עד שאין לנו כלל כמה לשמח על מציאותו, כ"א כך היא
מדתו של מקום ב"ה בהנהגת עולמו בכלל, והנהגתו עם ישראל
בפרט, כי כל אותם הדברים המתנגדים ונראים רעים
במציאותם, הם עצמם גורמים לפאר יותר את כח הטוב והאמת.
ע"כ הפגישה היונית כשתגמור מהלכה להכנע כולה מפני הדר
גאון ד' שהוא מעוזם של ישראל, עוד תשמש עם כל כחותיה
להוסיף פאר ועצמה לתורת אמת ולגדל שם ד' אלהי ישראל
בעולם, יפיפותו של יפת חיקבע באהלי שם, להרחיב ולשכלל
לפאר ולרומם עוזה של תורה ויראת ד' סהורה, השתולה על הרי
ישראל. ע"כ ראויים הם הימים הללו לקבעם ימים טובים.

הענין הוא שבת, דף כ"ב